

Retninger inden for Finansudvalget. For mit eget Vedkommende kunde jeg have ønsket at gaa noget videre, men da man fra anden Side var betænkelig og mente, at det her foreslaaede maaske allerede var for vidt-gaaende, har jeg fra min Side resigneret, og har været glad ved, at vi have faaet det, vi have, da Forslaget med de stillede Æn-dringer i flere Henseender er et bethdeligt Fremskridt. Jeg vil her udtale det Ønske, at den Resignation, der er vist inden for Udvalget, maa følge Forslaget paa dets videre Gang, saa at der fra alle Sider maa vises en lignende Resignation, og det maa lykkes at faa Forslaget gennemført.

Bluhme: Det er selvfølgelig, at jeg med særdeles Tilfredsstillelse hilser dette Forslag, da jeg nu i en Række af Aar har staaet her som Forkæmper for, at den Tante-gang, der ligger til Grund for Forslagets nuværende Udfattelse, kunde faa Indpas i Lovgivningen, uden at det er lykkedes mig som Forslagsstiller at faa noget vedtaget i den Retning. Jeg har haft den Ære i saa Hen-seende at staa over for en forenet Modstand af saavel Højre som en Del af mine egne Partifæller. Jeg er derfor særdeles glad over dette Forslag, der ubetinget maa siges ikke blot at være retfærdigt, men ogsaa hu-mant over for de Folk, hvorom det drejer sig. Jeg er særlig glad over § 9, der ende-lig en Gang fastkætter, hvad det er, Finans-ministeren har Lov at skønne over. Det er det, der har været saa megen Tvivl om. Trods det, at Loven efter min Mening al-deles ubetinget har sagt, at hvor der var Sandsynlighed for, at Invaliditeten stammede fra Krigstjenesten, havde Finansministeren Ret til at skønne derover og tage Billig-heds hensyn, har det dog ikke været muligt at faa Medlemmerne i de paagældende Ud-valg i Forening med Finansministeren til at give en passende Understøttelse til saa-danne Folk. Nu er det fastslaaet, og der bliver, som ogsaa foreslaaet af mig, anvist en større Sum paa Finansloven dertil, nemlig 25,000 i Stedet for 15,000 Kr. Jeg vil haabe, at Finansministeren vil benytte den Sum fuldt ud. Jeg skal straks pege paa nogle, som den kan anvendes til, de findes paa Finansudvalgets Indstilling om Andra-gender. Der findes der adskillige, for hvilke Udvalget i Henhold til den hidtidige Lov-givning paa dette Omraade ikke har ment at kunne gøre noget. Men naar denne Lov bliver vedtagen, haaber jeg, at Udvalget vil kunne gøre Indstilling, og at man, naar denne Sag kommer under Debat, vil være saa venlig at tage Hensyn til, om der fra

Medlemmer her i Salen skulde komme Op-fordringer til Udvalget om at tage dets Ikke-Indstillinger tilbage eller rettere at tage Sagen under fornøjet Overvejelse. Er Loven først vedtagen, er der ikke saa faa af de Folk, hvem man har nægtet Indstilling, som utvivlsomt af det ærede Udvalg vil blive taget op paa Listen igen. Jeg skal altsaa slutte mig til Ubefalingerne af Lovfor-slaget og haabe, at det vil kunne gaa glat gennem begge Ting.

Finansministeren (Lüttichau): De Ændringer, der ere foregaaede i Lovforslaget, og som jeg under Udvalgets Forhandlinger har ydet min Tilslutning, hvad der vil frem-gaa af Betænkningen, indeholde helt igennem en Række af Forandringer i human Retning, og Forandringerne ere af mere eller mindre indgribende Natur. Det gælder allerede om § 3, hvor Ordet „Invalid“ er kommet ind i Stedet for „Krigsinvalid“, saa at ogsaa paa det her omhandlede Omraade gælder Paragraffens Bestemmelse saavel Fredsinvalider som Krigsinvalider. I § 4 har der fundet den Udvidelse Sted, som Ordføreren omtalte, at man medtager Fredsinvalider fra ældre Tid, nemlig dem, der faa Forsørgelse i Henhold til Lov af 9de April 1851, under Lovens Bestemmelser, saa at der ogsaa til-lægges dem en Forøgelse af Forørgelsen med 25 pCt. Ingen af disse to Paragraffer er, som paavist i Betænkningen, af særdeles vidtrækkende Betydning. § 3 vil medføre en Forøgelse af nogle faa Hundrede Kroner, og § 4 vil efter foreløbige Beregninger gøre Krav paa et Beløb af 5 à 6,000 Kr. Ved § 5, som allerede er omtalt af den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Frederiks-borg Amt (Dinesen), er der truffet Bestem-melse om Omberægning af visse Pensioner, der ere tilstaaede i Henhold til Lov af 9de April 1851, og i § 6 er der kun foretaget den Ændring, at der er slet Henvisning til §§ 4 og 5 foruden som forhen til §§ 1 og 3. For øvrigt er den Ret, der her er givet, kun en Bemyndigelse for Finans-ministeren til at tilstaa de paagældende For-højelser. Saa er der i § 7 indført en Be-stemmelse, som er nødvendig, for at man skal kunne tillægge straffede Personer Invalideforsørgelse, naar de ved Dom ere fundne skyldige i en i den offentlige Mening van-ærende Handling og senere have erhvervet Æresoprejsning. Det vil være det høje Ting noksom bekendt, at jeg har staaet paa det Fortolkningsstandpunkt med Hensyn til Bestemmelserne om Æresoprejsning og dens Følger, at man ikke kunde tillægge de nævnte Personer Invalideforsørgelse. Nu er Tvivlen